

Frânturi de gânduri în rânduri

Balan Tiberiu

Îi vedeți în fiecare zi, ne conduc toți grașii,
Care ne numără banii, care ne numără pașii.
În jurul lor se strâng rapid toți borfașii.
Orice i-ai întreba, îți răspund "Păi da, și?"
Au o putere, că pot să mute și munții,
Îți vine să-i împingi de pe marginea punții.
Ei n-au înțeles niciodată sensul iubirii,
S-au pierdut exact la mijlocul firii.
Vă dați seama? Pentru ei au murit martirii
Și-acum pe mormânt li se usucă trandafirii.
Eu n-am putere, n-o să mut vreun munte,
Dar iubesc multe lucruri, poate mult prea multe,
Și dacă cineva se-apeacă să m-asculte,
Îmi va vedea și firele cărunte.
Inexistența mea iubită-ncearcă să mă prindă,
Să mă cuprindă, dar alerg în tindă.
Și-nainte să-mi atingă mâna, o sărut
Și iar alerg pe-afară, ca la început.
Eu te iubesc...